

AQUAFORTS

REVISTA D'ART

■ ■ ■ ■ I HUMOR

: SURT :

C A D A

QUINZE

: DIES :

10 CÈNTIMS

EL TIFUS I LA CONFERENCIA DEL Dr. FUREST -

A venir el Dr. Furest i va vol-

guer que Girona, aquesta Girona que ell estima tant, sentís per la seva veu, que'l tifus és una cosa atterradora i que nosaltres, els gironins, estem quasi diriem predestinats, si no hi posem remei, a patir un dia aquesta terrible malura.

El Sr. Furest va pensar que, per fer una conferència, en lloc millor que a casa seva i va de-

cidir donar-la a *Atheneea*, que com que ell n'és el propietari, encara que tingui llogaters, és a casa seva.

I mireu si el doctor Furest tenia interès en donar-la i mireu si el públic ho va agafar en serio, que totes les cadires foren plenes i més de quatre dotzenes de gironins tingueren que aguantar aquella pluja a peu dret. I mireu que no és pas còmode! I anem a la conferència.

El Sr. Furest va començar a saludar als seus antics paisans (gracies, moltes gracies) i abordà l'assumpte no sens dir que lo que ell anava a manifestar, era pel seu amor a Girona que ho feia, car ell estimava als gironins d'una manera alarmant i sobre tot al jovent que puja! (més gracies). I ens va posar en un apret el Sr. Furest que no sabiem pas com desfer-lo. Anà desgranant la conferència i

ens digué que'l bacilo Eberth era molt perillós, que's reproduïa a millions en poc temps, que a Barcelona hi hà hagut aquesta epidemia per la manca de netedat i perquè ón uns bruts (l'Ajuntament, eh? En Tharrats feu la mitja rialla) i que l'aigua aquella de Canaletes tant bona va resultar que per haver hi hagut filtració de comuna, s'havia tornat tant dolenta.

Ens va contar els miracles dels microbis i quan era al mig de la conferència, arribaren uns senyors que no gosaven entrar, i ell que se'ls hi dirigeix i diu:

—Ja poden entrar, ja; passin, passin.

Continuà la conferència en la part que ens interessa i digué que les aigües potables de Girona, podien ser *imposables* i tenir el *colibacilo*, ja que de allí on naixien no se'n podia esperar res de bó; era a sota un cementiri i que per passar a tot Girona amb condicions detestables feia que quan l'aigua no hi tingués pressió pogués infiltrar-s'hi tota la brutícia. Di-

El microbi higienista Dr. FUREST

gué que l'Onyar és una vergonya per Girona, que l'«acequia» Monar era un greu perill pels ciutadans i que'l barri del Mercadal en deien antigament el barri *dels merdicers*. Tot això dit de la manera que ho sab dir ell, va promoure grans rialles i ell, vegent que aixís interessava, va dir quatre veritats més, com un temple totes elles; demanà a l'Ajuntament tingués present

que Girona era una de les ciutats més propícies a l'epidemia i que hi havés molt de cuidado perquè aquesta no arribés a esclatar mai.

Tornà a dir que tot ho feia per amor a Girona i acabà la conferència, mereixent el seu treball forts picaments de mans.

Nosaltres felicitem al Sr. Furest per la seva conferència i li donem les gracies, tot lamentant que encara hagi trobat a Girona, escombraries, brutícia, m... i merdicers i cac. a la banda del riu.

Però, Sr. Furest, una altra vegada ja no hi serà tanta brutícia; ja pot venir que hi trobarà millora!

Ja veu, doncs, si se n'ha tret de la seva conferència! Una gran neteja i molt de cuidado en tot Girona.

I torni aviat, que tornarem a riure!

REPORTER

TIPOS DE PER TOT EL "COMODÓN"

EL comodón! No és pas fàcil confondre'l. Les seves aficions i les seves coses, són ben característiques.

Veureu com sense poguer-lo comptar entre els impacients que, passat el primer més d'hivern — la novetat de vestir-se d'hivern, — ja somniem amb el berret de palla i el trajo de fil, és el primer en sentir les temperatures, i an elles exclusivament atempera la seva vestimenta, sense importar-li poc ni molt la moda, ni el dir de la gent fumeta.

Fixeu-se una mica i per tot arreu el coneixeu tot seguit. Veient-lo al café, en havent dinat, ben repapat en el seu sillonet de joncs — si no'n troba cap a mà, el reclama — amb l'hermilla afluixada i un parell de civelles de les calces descordades, per a facilitar les funcions digestives — úniques funcions que l'interessen — amb aquella cara d'home satisfet qui inclueix la comoditat entre les virtuts cardinals. Si no troba el moble que ell desitja, per a fer reposar completament el seu cos de sibarita amb totes les seves extremitats, veureu que necessita quatre cadires per a seure amb comoditat: una per a

colocar — naturalment! — els seus darreres respectables, una a cada costat per a apoiar els braços i una altra a davant per a posar els peus ben estirats; i amb aquesta anti-estètica positura, l'home està content, satisfet: ha trobat la posició.

En general, és campetxano i fins bromista, quan està *cómodo*, perquè del contrari, el mal-humor el domina tot seguit, Per ell, aixís com l'ociositat és mare de tots els vicis, la comoditat és avia de totes les virtuts.

Jo, quan penso en el *comodón* tipo, m'imagino un senyor de quaranta anys, gras i vermell de cara, amb un ventre ben regular (l'estatura és accidental); un senyor qui porta berret fluix tot l'any perquè no li masega la closca, i sabates de lona a l'estiu i de baieta a l'hivern; qui, per a estar per casa, porta una bata de quadres amb passadors negres i casquet i xinelles envellutades; qui llegeix invariablement el diari cada dia en havent dinat, començant per la secció de defuncions classificades per malalties; un senyor qui menja i beu ben metòdicament i que fuma només que quan està tip; un senyor qui resumeix tots els problemes socials en un sol: en el de que'ls flaquers puguin treballar el diumenge sense infringir el descans dominical, per a poguer menjar pa tou del dia, el dilluns.

En una paraula: al senyor que jo m'imagino, per a ésser burgès, només li manquen finques.

Jo'n conec un qui ademés d'ésser *comodón*, busca dins la comoditat un cert refinament: un qui es plany de passar tota la nit en un són; no hi troba gust, ell en això, i diu:

«Te acuestas, te levantas al día siguiente, descansas bien, si, muy bien, pero... no te enteras.»

X.

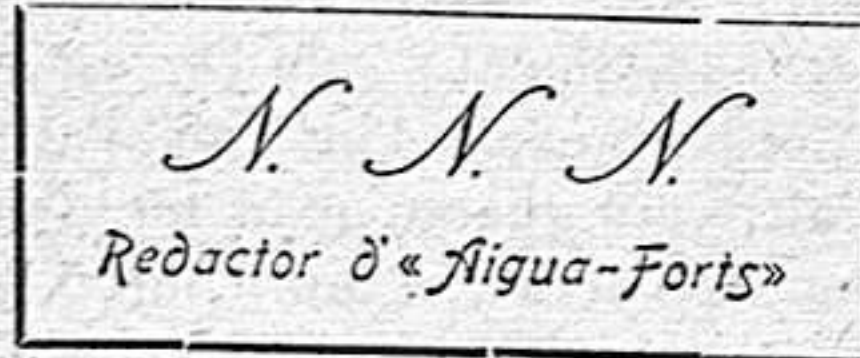

UNA VISITA A LA NORMAL DE LES MESTRES

APPLICATS per saber la manera que se ensenya i s'estudia a les nostres futures intel·lectuals, varem volguer anar a visitar la Normal de la Travessia de Sant Josep. Feia temps ho teníem en cartera, perquè ens instriguava aquella bellugadissa de jovenetes que pujaven i baixaven del número 2 bis.

Per fi, varem fer el cor fort i ens empresarem a saltar aquells pocs escalons i picàrem a la porta. Sortí la conserge i ens demanà desseguida la tarja per a fer-la passar a la Directora. Nosaltres, com sempre anem previnguts, varem donar n'hi-una que deia:

* * *

No's feu pas esperar la Directora; donya Dolores, una blonda espiritual, ens allargà la mà i ens feu entrar.

—Digui, digui: a les seves ordres.

—Pot-ser ara no és l'hora a propòsit; pot-ser deu tenir classe.

—No, senyor, no; estic completament amb vostè.

—Gràcies. L'objecte de la nostra visita...

—Sí, ja, ja m'ho figuro; volguer saber de les alumnes, les nostres estimades...

—No, no senyora: avui tant sols venim per vostè; perquè ens digui qui són les professores i la manera d'ensenyar; les aules; si tot-hom és aplicat.

—Ah! sí senyor. Amb tant poc temps d'estar oberta la Normal, no podem pas més que felicitar-nos de l'èxit. Donarà un resultat esplendorós.

—Bé; escolti, i les professores, qui són?

—Li sembla si les hi presentés? Aixís vostè podria fer-se'n càrreg.

—No hi ting inconvenient; però, elles, qui sab...

—No, no senyor. Esperis un moment.

Jo, encantat de l'amabilitat de Doña Dolores, vaig pensar que un altre dia hi tornaria per a que'm digués d'elles, les nenes hermoses, coses interessants... Sento soroll i callo i em poso en caràcter.

—Mirin—els hi diu la directora—; aquí e's hi presento al jove, redactor d'AIGUA-FORTS...

—Servidor de vostès...

—I a vostè, ting el gust de fer-li conèixer tot aquest portento de mestres, tota l'intel·lectualitat femenina. La senyoreta Pastor, meva germana i professora d'aritmètica; la senyoreta Uriz, de pedagogia; la senyoreta Alorza, de labors; la se-

nyora Vidal, a qui deu conèixer, professora de taquigrafia i secretaria de la Normal; la senyoreta Gomis (ella riu, pensant amb un «potin» publicat) vis-secretaria; la senyora Ballester, professora de solfeig; i una servidora, la modesta Directora. Totes, a les seves ordres, amb lo que puguem...

Jo vaig tornar la salutació i la conversa s'anà generalitzant sobre'l mètode d'ensenyança, el número d'alumnes, etc., etc.

Però era tard i ja les havia molestat prou. Vaig encaixar, donar les mils mercès de consuetut i vaig quedà sumament complascut del tracte afable de totes elles.

I, tot baixant l'escala, pensava que Girona podia estar orgullosa de tenir un claustre de mestres tant excelent.

I fins a un altre dia, que tornarem a parlar-ne.

FANTÀSTIC

POTINS

A primavera és l'esclat de l'optimisme i la tardor amb la seva caiguda de la fulla, tant poètic, és el pessimisme, la por al temps dolent. Per això no és estrany que junt amb la caiguda de la fulla hagi arribat el fret i junt amb el fret un «refredament d'amor» que espervera i amb aquest refredament, és clar!, s'han perdut aquells ratos tant feliços, aquelles postals amorosament escrites i aquella emoció tant sincera de felicitat prop de la nena amada.

En voleu d'entrebancs, fa por!

Aquella rossa tant angelical que deiem en el número passat, amb el fins ara seu estudiant del carrer Nou.

Aquella hermosa que's diu «Julieta» amb el seu tant amat «bizarro» que's troba allà lluny, en terra africana.

Aquella noia presumida que's divertia tant, la «Carlota», amb aquell, també de terres negres.

Aquella nena bruna, la Filomena, la «Filo» com li diuen els íntims, amb l'estudiant aquell que ha fugit de Barcelona per por a l'epidemia i per a poguer estar a Girona sempre... estudiant.

Aquella blonda i gentil nena de prop el Pont de Pedra, amb aquell jove que arribà fa poc de fóra, que vingué d'examinar-se...

Aquella nena bruna, l'«Antoñita» del carrer de la Neu, amb en «Juanito», aquell jove aspirant a banquer i de la colla dels «matagats».

Aquella Enriqueta moníssima de la Rambla, amb aquell «escribiente» de l'estació tant alt i prim.

I aixís la llista es faria intermenable i les fulles anirien caiguent i ens trobaríem sense amors i estimació.

Prou, doncs, per avui, i que això no s'hagi de continuar.

Uneixin-se de nou, que l'estimació és mitja vida!

ERA a la Rambla, a sota les voltes, que'l varem sentir. Elles: la «Teodora» i la «María» junt amb altres amigues igual boniques. Parlaven d'un novio i la «María» digué:

—Ella diu que ha fet una planxa.

—En tot cas, no serà elèctrica!

Ja veieu com els xistes s'agafen al vol, encara que sigui a sota les voltes!

JULIETA i Romeo». Heus-aquí una gran tragedia romàntica! «Julietta»: heus-aquí un nom que ademés de romàntic té l'encís d'una dona hermosa.

Nosaltres al dir el seu nom quedem extasiats recordant la seva exuberancia. Si a ella havessin d'aixecar un pedestal, escolliríem primerament un cel serè, purís-

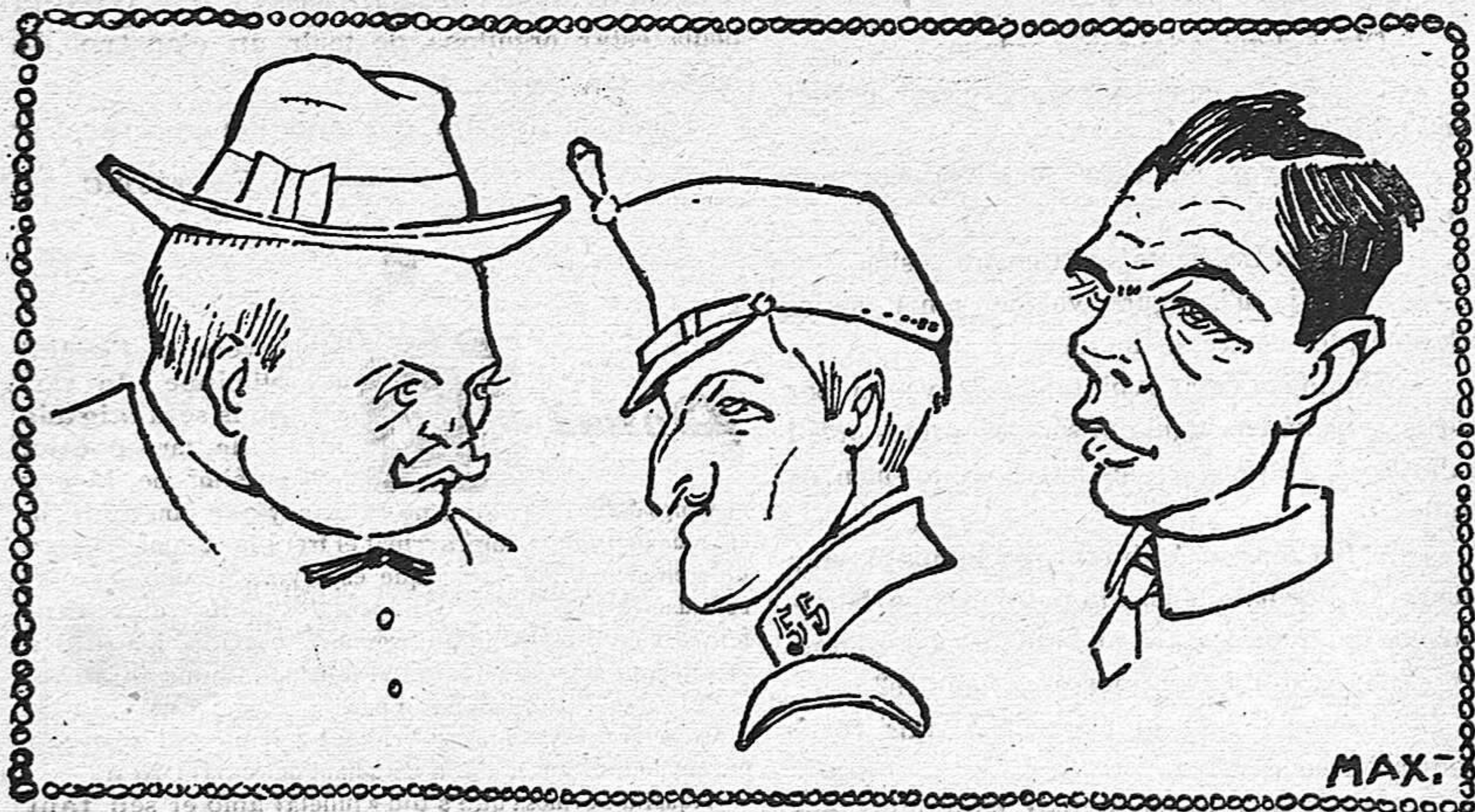
El cas és, que no's veuen en lloc, que no surten de casa, no sabem si pel fret, i ni ballen, ni salten, ni riuen, ni xisclen. Ail i quan lluny és aquell istiu amb sardanes i festes majors! I quan trigaràn!

Perquè, la veritat, ens avorrim, ens avorrim el jovent, anant al cine tarda i vespre i vespre i tarda. Com si el diumenge fos tant poca cosa!

PASSEJAVA tranquilament per la Devesa, en conversa animada, tot parlant de l'un i de l'altre, si aquell era lleig i si l'altre era guapo, quan tot d'un cop trobà a mancar en una «pòlacra», el taló Lluís XV que portava. Ella era petiteta i molt viva i desseguida feu notar aquell entrebanc al jove que tenia la sort d'anar al seu costat.

GENT CONEGUDA :

En MARTORELL, enginyer

En SORRIBAS

En MAX

sim, adornat a l'horitzó amb garlandes de núvols blancs. A terra, un bosc esplendorós amb arbres alts i fonts i sortidors, i cignes i camins laberíntics i allà, al mig de tot, amunt, ben enlaire, hi aixecaríem el palau, pur helènic. Allí un «hall» rumbós que adornaríem amb obres mestres i el dia de la festa, ella, tota Bellesa i reina de les reines, presidiria, assentada al tino

La «Julietta», triomfanta sempre, ens donaria la mà i nosaltres, amb reverència extremada, hi dipositaríem un bes ple d'admiració...

ON són les modistes, les nostres amigues modistes?—pregunta el jovent iot pensatiu al no trobar-les ni el dilluns ni els dimarts ni els diumenges—. On són tot aquell estol de xamoses nenes que'ns alegraven la vida? Perquè elles no han pas marxat, no han pas desaparegut d'aquesta nostra Girona!

Entre ell i les amigues i fent el peu coix arribaren a un banc; agafaren una pedra i tornaren el taló al lloc que corresponia. Però ella no'n tingué prou, i posant-se dreta sobre'l banc de pedra, començà a repicar ..

Entre'ls saltirons dels peus, la vivor d'ella, la seva morenor que encisa i unes «ball-manetes» de la concurrencia, semblava s'estés ballant un garrotín clàssic!

Sempre ho havem dit que la Devesa era la joia més gran de la dolça Girona!

Imés de la Devesa. En Planes, l'autor de les «Passions», va perdre uns guants; unes nenes, amatentes, van cridar-lo: tant i tant insistiren que per fi va girar-se.

Aquella blonda i espiritual «Dolorettes» va preguntar-li si eren seus. Ell, mig confós i amb cara sofocada, va dir que sí; però un sí tot estrany, que no era ni gall ni gallina; després les gracies.

Vaja, Planas, que això no fa autor dramàtic!

Fet aquest «potin» sabem per què en Planas va quedar estorat i confós: els guants eren esparrecats. Ell, si havés tingut prou cor hauria dit que no eren seus. «Tableau»!

EL pessebre; quina il·lusió més gran i bella d'infantesal! Quan conforta la seva visió! Així divagava assentat en una montanya rocalosa, molt concorreguda en jorns hivernals, esguardant al lluny, la parella enamorada.

Una gentil bruna i de mirada de foc interrogà amb dolcesa a sa companya rossa, molt rossa, que avançava diligent:

—Aont vas?

—A cercar gallarans per al pessebre!

I l'eco repetí la veu de la rossa, que se li augurava l'ànima d'un infant.

CONVENÇUT de que no pot aguantar-se les glaçades, tant bé sol com amb companyia, i volent donar un exemple de lo que han de fer els solterons, en «Pepito», aquell jove sastre del carrer de les Ballesteries, ha demanat, per emmaridar-se, la mà d'una modisteta, fresca com la rosada, que's diu «Julia» i que també s'hostatja al mateix carrer del galant.

L'encadenament serà un fet, en un dels primers dies d'any nou.

Per endavant, una perdurable i melosa lluna.

EL carrer de la Força sembla exprés per a idil·lis. Dies enrera, era d'una rossa deliciosa que parlàrem, i l'avisavem que algun dia podien interceptar-li aquelles cartes que baixen diàriament fins al carrer, lligades amb un fil.

Avui és d'una altra, de procediments menys romàntics, però de tanta o més assiduitat.

Al matí, a les nou, i a la tarda, a les tres (hores d'entrada a l'oficina d'un registre), veureu com al bell sota del balcó de la rossa, se'n obra un altre, i una gentil figureta endolada surt a examinar el carrer fins a la plaça del Correu; i és rara la vegada que'ls seus ulls no reposen dolçament en la mirada del que s'espera, recolzat a l'entrada del davant... Poques paraules, forces somriures i moltes mirades... i cap a la feina, que han tocat les tres...

I a l'entornar-se'n amb recança després d'aquell curtíssim col·loqui, se va girant dissimuladament per a no interessar als vianants indiscrets qui puguen o baixen per aquell carrer tant propici als idil·lis.

AIGUA-FORTS --- DIARI

DIA 4. — Conferència a "Athenea" per en "Ivón i l'Es-cop" desen-

rotllant el tema "Educació de la dona". En "Ciriacu" per no ésser menys, també n'ha donat una a grans crits sobre'l conflicte europeu, al mig del carrer de Abeuradors. A càl "Gran-via" anuncien una "gran" funció per uns "petits". A càl Ajuntament també han fet comedia.

Dia 5. — Dissabte. Els òs a l'60: l'arcalde ha triomfat. Arriben els "liliputs"; en "Giménez" al veure'ls exclama: "Qué graciosos son tan pequeños!" Adéu, Goljat!

Dia 6 — Diumenge i, es clar, festa. Les gentilíssimes "Elena" de l'Independència, les "Audouard" i altres, es posen de llarg. Els comentaris tots, diuen que estan molt bufones. Novena de les "Hijas". Concert al "Casino" que, cosa rara, no ha acabat amb ball. La "Pepita", la "Teodora", la "Carmela", la "Dolores", la "Pilar" i altres, han protestat. El tríptic Antonieta, Maria, Lola, són l'admiració de la Rambla.

Dia 7. — Luminaries, repicament de campanes. El nostre batlle mana tencar tres bombes Ep! no són pas de dinamita!

Dia 8. — Santa Conxita, festa i dimarts. Felicitem a totes elles. Missa al Sagrat Cor amb assistència de les autoritats; en Torrent, quefe de la Creu-Roja, ha fet tard perquè s'havia descuidat el sabre a casa. Mig-dia: totes les elegants són a la Rambla; està "kolossal" (així, en alemany). La Maria estrena faldilla llarga. A "La Amistad" han fet una comedia titulada "Bodega Llach" i un sàinet titulat "La Neotafia".

Dia 9. — En Rafel Serra tenia por i a propòsit ha comprat un gos. Plou i fa sol.

Dia 10. — Dia de moda. La "Antoñita" ha enviat a "Reus" an en "Juanito" per raons d'infidelitat. Les voltes plenes.

Dia 11. — A càl Ajuntament hi hà hagut la "mar de fondo" amb no sabem què del dispensari. Un company ens anuncia que's vol casar. Veiem molts agrícols que venen pel mercat de demà.

Dia 12 — Mercat. Tot bull de gent. Uns bailets volen "lynchar" a un jovenet, per lo que s'arma la de Sant Quintí. L'artista del "Gran-via" ens fa saber que no entenem amb art. I ara! No veieu que som de pagès? Balla la dança dels set vels, i, la veritat, tenia raó; el no fer-la acabar amb una xiulada, era que no s'entenia amb art. I amb aquell mascle!

Dia 13 — Santa Llúcia, mal temps i sardanes a Santa Eugènia. El fret va desgraciar la festa; amb tot, de crisàlides n'era ben atapat. Vetllada al Seminari; Es canta una sardana a cinc veus del metge C. sadevall. Ves, qui ho diria!

Dia 14. — En Max va a cacera i amb cartutxos del 16 mata un verdum. Acaba la novena del Carme

Dia 15 — Comença una vuitava a Sant Martí. L'Ivo es torna a deixar el bigoti i barba. En Marull ens crida i ens diu que ha trobat dona Ca! No ho creiem. A la Devesa i a les Pedreres, tot és alegria a l'hora del sol. Elles, totes.

Dia 16.—Els abonats a la funció de l'Ajuntament n'estàn queixosos; tampoc avui hi hà comedia de primera; serà divendres de segona i no és pas tot igual.

Dia 17.—Dijous i última d'abono. Surten els cartells anunciant la companyia Torelló; si el conjunt és bó, no és pas molt car! Nosaltres fem justícia. Corren mals vents i demà hi haurà soroll a la comedia de càla Ciutat. Es tractarà de "matute". Al cine Imperial hi han uns acróbates; però lo que més agrada és aquella dòna; ai, que'm desmaio! Aigua, aigua ..

OLA

AIGUA-FORTS

NOEL. Nadal...

Heus - aquí com en aquest any de desastres hem arribat,

amb penes i treballs i fatigues, a les portes de Nadal. Però la qüestió és arribar-hi i podem dir que ja hi som i que d'alegria serà la nostra festa. Què hi fa que sigui un Nadal, podríem dir, magre? Què hi fa que si havíem de destapar «12 Codornius, passem no més amb sis? Poc o molt, el cas és que's destapi alguna cosa.

Doncs, ara que som a Nadal, veurem els pessebres, els reis de peu i a cavall, l'alegria de la quitxalla i nosaltres també posarem plat al balcó. I si ens deixen lo que demanem, ja podeu comptar quantes belleses i quantes hermosures!

Bé; ara va la nostra felicitació als caríssims subscriptors, als compradors i llegidors d'AIGUA-FORTS i a les xamoses i amigues, les gironines, i a les no siguent-ho ens alegren aquí la vida.

Per a tots, doncs, un bon Nadal, unes bones degollades de «pavo» reial, unes abundoses caixes de turrons i admetlles, molt més vi bó, i si pot ésser espumós, i els «Carunchos», «Aquilas» i «Bismarks» que se succeeixin els uns als altres i un bon «roc» a l'hermilla per a fer «frente» a lo que pugui venir.

Això és lo que la Redacció desitja a tots els seus amics, i això ha de ser i aixís serà.

Ara bon Nadal, bones festes, i, de l'any nou, ja'n parlarem.

EN Salas marmolista es passejava sota les voltes amb el seu inseparable amic, i en aquell moment passaren uns estrangers que en Salas coneixia i a qui saludà.

«—Cómo está usted?

»—Bien e osté?»

Després de despedir-se, en Salas explicà que eren uns artistes:—Ell és molt amable, però ella és freda com una cosa glaçada ..

L'amic interrompé dient-li:—Home, no parlis més; digues com un marmol!

SEGURAMENT ha sigut l'arcalde que ha donat una nota dient que durant els primers quinze dies de Desembre, al Matadero, s'han recaudat 859'20 pessetes de més comparat amb igual temps de l'any passat.

Esperem veure un comentari a «El Heraldo de Gerona» aplaudint a l'arcalde; ja que quan passa alguna cosa al revés, s'atura a censurar-lo. I aixís tot-hom creurà que quan ataca és amb justícia; sinó...

TROBEM en el «Diario de Gerona» una gazetilla interessant:

«CULTURA Y ARTE.—La velada literario-musical que celebrarán esta tarde, a las tres. LAS jóvenes seminaristas congregantes de María Inmaculada, se desarrollará según el siguiente programa »

Ja pot anar dient el nostre «Brusi», que si és veritat la nova, deixarem enrera a les sufragetes angleses i molts de nosaltres ens quedarem per merèixer. Perquè si les dones se'ns tornen intel·lectuals, podria molt ben ésser que deixessin rostir la vianda, i, ja veritat, no hi hà res que faci més por que una dòna sabia!

NO sabia el Sr. Coll, al tancar la font de la Pujada de Sant Feliu, que donaria i ja ha donat algun trastorn als veïns del carrer de les Ballesteries.

Tot-hom sabia a aquell carrer, tant a cà n Pous, que és a l'extrem oposat, com a cà n Llapart, com a cà n Carbó, com a cà l Amós, anant tirant amunt; com aixís mateix a cà n Pallés i a cà n Segura i a cà l confiter i a cà n Gómez, ja a tocar a la font, que hi havia un jove amable, simpàtic i bon noi, que cada dia cap allà a les sis de la tarda agafava un canti i anava a cercar d'aquella aigua fins allavors tant bona, tant fresca i regalada! Era tant lo que tot-hom se'n havia donat compte, que aquell taller de modistetes amables del mateix carrer, totes amigues nostres, esperaven aquella hora amb frissança i fins li havien dedicat aquesta cançoneta:

«Por agua voy a la fuente
cantando la pena mía
sin que en el camino encuentre
quien me vuelva la alegría »

Ara aquest jove cada dia a les sis, va a davant la font i mira que miraràs; aixís es treu l'anyor de no poder gustar d'aquella aigua.

I els veïns que ho saben, surten a la porta i li diuen paraules de consol .. amb la vista!

HISTÒRIC —Ocorregué en el «Coliseo Imperial», aont s'hi romandria amb tota comoditat, si els ventiladors no's paraltzessin

Es projectava una horripilant pel lícula de costums americanes; «un aplec d'emigrants que després de jorns de romiatge, es troben faltats d'aigua. Alguns, assedagats, defalleixen; un, el més resistent, cerca desesperat el manantial que ha de reportar li la força: mes, tot endebades. Lluita entre la vida i la mort; la gola li pidola el líquit i no pot complaure-la.»

En aquest instant, s'aixecà de la llotja un dels espectador amb acció de desaparèixer, i com una veu coneguda li preguntés aont anava, respongué resolut:

—A beure; que m'han fet venir set!

TROVEM an en Mitjá tot enfadat. Que teniu, que no van bé les cadires?

Ca, home que aquests del «Diari de Girona» no deuen o no volen saber el meu nom i no mes diuen que la subasta feta a la Diputació Provincial l'han obtinguda en «Burguet» i en «Batista», i jo també hi soc.

Calleu, ja ens en cuidarem nosaltres de dir que també hi ha en Mitjá.

I aixís l'home quedá satisfet!

EL dilluns totes les droguerías tingueren una gran demanadissa de «bolados». Però perquè volem tants de bolados, es preguntaren dos «droguers» dependents. No ho sabs? Ahir era festa i a sota les voltes, les nostres dametes van menjar molts de bombons... i avui són els efectes. Totes tenen mal de ventre!

EL rellotge de la catedral te de sufrir una nova operació. Com aquesta es de cuidado, en Santaló que es el seu metge, ens avisa que estaré vuit dies amb cloroformo constant.

Vagi en compte el practicant que no fos que el pacient se li quedés a les mans. Que potser fora millor!

HAN sentit a parlar mai d'una Junta que se va constituir en aquesta ciutat, per a la construcció d'unes cases barates?

Si fan memoria, recordarán que temps ençera se va nombrar una Junta i el nomenament se va bombejar molt i varen donar al secretari una bona «breva» d'un grapat de pessetas cada mes. Però, no es vritat que ja no s'en recordaven, perquè no s'en parla poc ni molt?

Dons encare existeix i el secretari encare cobra.

I aixís, aquestes «cases barates», han resultat «cares».

QUAN aquella «Troupe» de «señoritas» i «caballeros liliptienses» que trevallaven dies ençera al Cine Granvia, se passejaven pels carrers, seguits de criatures grans i petites, en Gimenez de càn Llobet s'aturava a la Rambla per a veurels passar... i s'hi entusiasmava

—«Ay que monillos son».

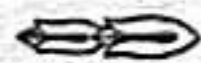
I diu qu'un de la «Troupe», qu'ho va sentir, s'el va mirar tot extranyat de l'exclamació.

L'havía prés per un de la colla.

EL «Quintet Catalá» no para mai d'estudiar i sempre ens dona sorpreses. Demá donará un concert a Athenea interpretant Bac, Widor, Wagner, Viotti, Bizet, etc.

Com siga que en ell hi ha gent de la Casa ens absentim de fer cap comentari.

JA ho sabeu d'aquelles «castanyes» que van torrar l'altre dia a sota les voltes? Si es clar!

Però lo que no sabeu es el xistu de última hora:

—Noi, t'en vares sentir molt de les castanyes?

—Ja veurás com que me les va donar en bona hora no m'en vaig sentir gens!

SPORTS

FOOT-BALL

ELS nostres foot-ballistes no paren de provar qui te mes força i qui sab jugar mes i millor i per aixó no es estrany que progressin d'una manera tan metódica.

Diumenge dia 6 varen volguer provar qui en sabia mes; si l'«Strong» o l'«Sport»; cosa un tant difícil ja que mai s'havía pogut lograr qu'es troveixin cara a cara els dos primers teams de Girona.

Tothom jugá qui mes pogué per obtenir i conquerir la victoria i la tarda va semblar curta de tantes bones jogades i per lo molt que interessá. Els que mes se distingiren foren en Bellsolá per el «Sport» i en Roca per el «Strong»; el primer pel seu joc matematic i conuinat i el segón pels seus «cañonazos» qu'engegava (semblaven del 42!). El resultat de la lluita fou dos goals com una casa que va fer el «Strong» contra un goal del «Sport». El públic molt nombrós, el referee imparcial i els pagadors bé, molt bé

Esperem una altre lluita dels dos teams i felicitem-los coralment.

KRIKER.

ULTIMA HORA:

AVUI fa quinze dies, entre dotze i una de la tarda, quan la gent se passeja per la Rambla, hi va haver un incident que passá gairebé desapercebut

Nosaltres ho sabem (ho sabem tot: som tants!), però ens han pregat que'ns ho callessim. I com que per a nosaltres un secret és un vomitiu, i més si's tracta de coses de la «nostra» femenina joventut, direm que entre dos joves de la bona societat, hi va haver quelcom a dir sobre'l dret que tenia o que podia tenir un més que l'altre, d'anar al costat de l'espléndida Rosita (aquella morena ideal que se'ns ha begut el seny).

La cosa no va arribar a més; davant d'ella no hi havia dret a discutir. Els dos galants se contentaren amb mirar-se amb despit...

L'endemà, anaven del braç . l'un de l'altre.

Ho celebrem.

UNA xamosa nena, de Banyoles, per mes senyes vingué no fa molt temps a passar una temporada a casa als seus parents que viuen a la plaça del Marqués de Camps.

Un dia aquesta nena tingué un «recado» urgent per sa familia i demana a un veí, En Pere dels grans, que la deixés telefonar. Ja podeu contar que siguent una joventeta bonica, en Pere li sigué en extrem amable. Però lo que son les coses; aquella nena desde el dia de «autos», anava cada dia a telefonar amb casa seva,

Ara es fora però en Pere anyorant la seva conversa cada matí demana desde el «Despacho n.º 8» comunicació amb Banyoles i no precisament per a demanar el preu del blat ni de les mongetes de Sta. Pau.

Redacció i Administració: Rambla, 29, ters, primera
IMPRESA DALMÁU CARLES & COMP. - GIRONA.

Francisco Solá

Optica i Joieria

CASA DE CONFIANÇA

RAMBLA

Marcís Martí Trayter

PROCURADOR DELS TRIBUNALS

FIGUEROLA, 17, 2n.

FARMACIA I
PERFUMEIA**La Creu - Roja**

PLAÇA DE L'OLI

Gas, Aigua,
Electricitat

Es cuida d'instalar-ne

La CASA

BOIX

Carrer de les BALLESTERIES, 17

Raimonda Creuhet

Berrets de totes menes

Trajos per a nins

Corbates, elastics, &

Saló de Modes

RAMBLA, 29

Perruqueria Dalmau

INMILLORABLE CONFORT

SILLONS AMERICANS

CIUTADANS, 1, pral.

Drogueria d'en
Victor Sarquella

OBJECTES FOTOGRAFICS

Papers, Cartulines Aparells, Plaques, etc

LA CASA MES SERIA

PROGRES, 21

Dalmáu Carles & Cía.

EDITORS

PLAÇA DE L'OLI, 1. - GIRONA

Casa Maresma

GUANTS I NOVITATS

ABEURADORS

**Confiteria
NEGRE**El rendez-vous de l'alta societat
gironinaREFRESCS : CAFÉ : LICORS : PASTES
RAMBLA**Celler Llach**

VINS

COLLITA PROPIA

VINS GENEROSOS

CIUTADANS

**Francisco
Massot**MERCERIA NOVITATS
VANOS OMBREL·LES

ARGENTERIA

Cucurull
SASTREESPECIALITAT EN
TRAJOS FORMA SASTRE
PER A SENYORA

CIUTADANS, 3

Perruqueria higiènica
PERE GRANÉS

Pujada del Pont de Pedra

SERVEI ESMERAT

Massatges americans

AMERICAN BARRSSOPONS - DOLSOS
REFRESCS

VINS DE MARCA

OBERT TOTA LA NIT

RAMBLA, 11